

Arrest

nr. 347 838 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2026 met refertenummer 135858.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2021 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 28 maart 2022 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie geweigerd.

Op 7 april 2022 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 6 oktober 2022 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie geweigerd. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest met nummer 286 861 van 30 maart 2023.

Aan verzoeker wordt op 21 september 2022 een inreisverbod opgelegd voor een periode van drie jaar. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest met nummer 284 957 van 16 februari 2023.

Op 1 juli 2023 dient verzoeker wederom een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 20 december 2023 geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest met nummer 309 976 van 16 juli 2024.

Op 20 augustus 2024 dient verzoeker nogmaals een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 16 mei 2025 geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 mei 2025 dient verzoeker weer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 31 oktober 2025 geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 november 2025 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 18 december 2025 geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2025 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): S. O. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...).2000

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de zevende maal gezinshereniging aan met zijn (vermeende) vader, M. F. (...) (RR. xxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van art.40ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

In casu is er opnieuw aan de situatie van betrokkene niets veranderd. Betrokkene staat nog steeds onder inreisverbod.

Dit is de zoveelste aanvraag van betrokkene. De vorige aanvraag dd. 19.05.2025 werd geweigerd op 31.10.2025. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing, maar diende onmiddellijk een nieuwe, identieke aanvraag in. Er is sindsdien niets gewijzigd aan de situatie van betrokkene.

Er dient in deze aan twee voorwaarden voldaan te worden: om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient een vreemdeling niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Betrokkene is tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) genomen op 21.09.2022, van 3 jaar en hem betekend op dezelfde datum.

De termijn van een inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene deze maatregel nagevolgd heeft en het grondgebied heeft verlaten. Evenmin kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten en aan het inreisverbod hem betekend op 21.09.2022.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn (vermeende) vader in België woont en hij sinds 10.10.2014 houder is van de Belgische nationaliteit. Het loutere gegeven dat betrokkene (vermeende) vader in België woont, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn (vermeende) vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn (vermeende) vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval.

Uit analyse van het administratief dossier (lees: verslag van het Departement Werk & Sociale Economie Vlaamse Gemeenschap) blijkt dat betrokkene zich op basis van valse gegevens in België gevestigd heeft. Zijn echte naam zou O. B. S. (...) zijn, geboren op (...) 1990. Bovendien heeft hij in het verleden gewerkt bij (...) met adres te (...) onder een andere identiteit: O. O. J. (...) van Nederlandse nationaliteit, geboren op (...) 1986. Ook onder de huidige (aangenomen) identiteit blijkt betrokkene al sinds april 2022 onafgebroken tewerkgesteld in België. Betrokkene is op dit moment voltijds tewerkgesteld bij (...) en dat sinds 15.04.2024. Ook zijn (vermeende) vader is sinds 01.01.2015 voltijds tewerkgesteld. Zowel betrokkene als zijn (vermeende) vader kunnen dus onafhankelijk van elkaar in het levensonderhoud voorzien, zij zijn beiden voldoende zelfredzaam, waardoor betrokkene ook overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet beschouwd kan worden als ten laste van zijn (vermeende) vader. Dat betrokkene in België sporadisch, geringe geldsommen krijgt van zijn (vermeende) vader doet daar allerm minst afbreuk aan. Deze sporadische, geringe geldsommen zijn ondergeschikt aan de eigen verworven bestaansmiddelen. De (vermeende) vader draagt al sinds 10.10.2014 de Belgische nationaliteit. Betrokkene dook pas voor een eerste keer in België op op 24.11.2021 bij een eerste aanvraag gezinshereniging. Daarvoor was betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet gekend. De (vermeende) vader was dus lange tijd in staat om in te staan voor zijn eigen onderhoud. Hij bouwde in België een eigen leven op, zonder dat betrokkene aanwezig was. Uit het geheel van de elementen in het dossier kan dus geen zodanige afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en zijn (vermeende) vader waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Uit het dossier blijkt dat hij het kindje B. C. (...) geboren op 27.05.2025 van Ghanese nationaliteit, postnataal wenste te erkennen. Op dit moment kan echter niet blijken dat hij reeds de juridische vader is van dit kind. Bovendien heeft dit kind geen verblijfsrecht in België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de (vermeende) Belgische vader ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hem de toegang tot de Schengenzone werd ontszegd, hetgeen noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 9° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod"; Hieruit volgt dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het Schengengrondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Het inreisverbod van betrokkene en de tewerkstelling van betrokkene in België waardoor er geen sprake kan zijn van een financiële/materiële afhankelijkheid om als ten laste te kunnen worden beschouwd en betrokkene dus hoe dan ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zijn reeds voldoende argumenten op zich om te kunnen stellen dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid niet kan uitoefenen en daarom wordt de termijn van 3 maanden voor het binnenbrengen van de bewijsstukken niet verder afgewacht.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

Uit bijkomende informatie die door verweerder op 1 april 2026 aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de procureur des Konings op 3 november 2025 een negatief advies gaf inzake de erkenning van het kind B.C. door verzoeker. Volgens de procureur des Konings is er sprake van een frauduleuze erkenning.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. geweigerd dient te worden aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 21 september 2022.

Naast de voorwaarden van artikel 40ter Vw., zou verzoeker immers ook moeten voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3, eerste lid, 9° Vw.

Voor zover er een geldig inreisverbod zou bestaan, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, zou de aanvraag alsnog in aanmerking kunnen genomen worden voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager.

Dit zou in casu niet het geval zijn. Zo zou verzoeker zich op basis van valse gegevens in België gevestigd hebben en zijn echte naam zou O. B. S. (...) zijn, geboren op (...).1990. Verzoeker zou tevens in het verleden onder een andere identiteit gewerkt hebben, nl. O. O. J. (...).

Zowel verzoeker als zijn vader zouden beiden aan het werk zijn, zodat zij onafhankelijk van elkaar in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien en beiden voldoende zelfredzaam zouden zijn. Verzoekers vader zou ook een eigen leven hebben opgebouwd zonder verzoeker.

Tenslotte zou er geen sprake zijn van minderjarige kinderen van verzoeker die zich in het rijk zouden bevinden.

Uit niets zou dan ook blijken dat de verplichting voor verzoeker om het grondgebied te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, zijn Belgische vader zou verplichten om verzoeker te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie te verlaten.

2.1.2.

Dat het inreisverbod zijn oorsprong vindt in de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze richtlijn heeft als doel om “op basis van gemeenschappelijke normen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden.”

Het inreisverbod wordt er gedefinieerd als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit” (artikel 3, 6°).

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn moeten de lidstaten aan elke persoon die geen enkele wettelijke reden heeft om op het grondgebied van een lidstaat te verblijven, kenbaar maken dat deze het grondgebied moet verlaten (artikel 6), hem aanzetten om zich vrijwillig te voegen naar deze beslissing, overgaan tot diens gedwongen terugkeer indien dit noodzakelijk is (artikel 8) en hem verbieden er terug te keren en er te verblijven gedurende een periode die geval per geval wordt bepaald indien deze geen gevolg heeft gegeven aan de verplichting om terug te keren (artikel 11).

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling wanneer zij de richtlijn toepassen.

De terugkeerrichtlijn (artikel 11.3) voorziet dat de lidstaten de mogelijkheid tot het opheffen of opschorten van een inreisverbod onderzoeken, wanneer een onderdaan van een derde land kan aantonen dat hij het land heeft verlaten geheel in overeenstemming met een terugkeerbesluit. De lidstaten kunnen er eveneens van afzien om een inreisverbod op te leggen en zij kunnen dit opheffen of opschorten: — in speciale gevallen, voor humanitaire redenen; — in speciale gevallen of in bepaalde categorieën, voor andere redenen.

De terugkeerrichtlijn werd omgezet door de wet van 19 januari 2012. De artikelen 74/10 tot 74/19 van deze titel hernemen voor een groot deel de maatregelen van de bovenvermelde terugkeerrichtlijn. Voor wat specifiek het opheffen van het inreisverbod betreft, voorziet artikel 74/12, § 1 Vw. dat de minister of zijn afgevaardigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten voor humanitaire redenen.

De onderdaan van een derde land moet zijn gemotiveerde aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. De memorie van toelichting van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt dat één van die humanitaire redenen de gezinshereniging met een Belg kan zijn (Voorstel van wet ter wijziging van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, Parl. Doc., Kamer, 2011-2012, n° 53-1825/1, pp. 21-22).

De verplichting om een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod in te dienen vanuit het buitenland, spruit evenwel niet voort uit de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg dient de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, beschouwd te worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod.

De eis gesteld aan een familielid van een Belg die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging om zich naar het buitenland te begeven om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, is dus in werkelijkheid puur formeel.

Deze verplichting om de opheffing van het inreisverbod vanuit het buitenland te vragen, houdt in casu echter een gedwongen scheiding van het gezin gedurende meerdere maanden in.

Het familielid van een Belg verplichten om het grond gebied te verlaten om de opheffing van het inreisverbod te vragen die hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, is geenszins redelijk en evenredig en vormt een overdreven formalisme en dus een buitenmaatse hindernis voor zijn recht om een daadwerkelijk familie leven te leiden.

De overheid moet erover waken om een juist evenwicht te bereiken tussen het recht van het individu om familiebanden te kunnen onderhouden en het algemeen belang dat erin bestaat om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op het nationaal grondgebied te controleren. Een scheiding van meerdere maanden opleggen aan leden van een gezin om louter formele redenen doorstaat het evenredigheidsonderzoek niet en is manifest onredelijk.

Dat de bestreden beslissing, door de aanvraag gezinshereniging van verzoeker af te wijzen louter en alleen omwille van een bestaand inreisverbod, dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM (zie infra), het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Luidens artikel 1, §1, 8° wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 *Ouhrami* van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

“41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „ de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „ inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „ terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt

gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven."

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind.

Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds hem op 21 september 2022 het inreisverbod betekend werd, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet weigeren.

2.1.4.

Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie".

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU.

Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdeler die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontnomen.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdeler moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vw.) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (o.m. in het arrest Ruiz Zambrano inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

*Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU.*

Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.

*De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).*

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich aldus tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij deze een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat t.a.v. de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd werd (HvJ, K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16) :

*“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

2.1.5.

Dat verweerder bijgevolg grondig diende te onderzoeken of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische vader.

Verweerder heeft zich in de bestreden beslissing evenwel beperkt tot het vermelden dat verzoeker zich onder een valse identiteit in België zou gevestigd hebben, zijn vader onafhankelijk is van hem en vice versa en verzoeker geen minderjarige kinderen in België zou hebben.

In casu zou niet blijken dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding die de afgifte van een verblijfsrecht aan verzoeker zou rechtvaardigen.

Dat verzoeker vooreerst betwist dat hij een valse naam zou gebruiken en verzoeker wel degelijk Solomon O. M. (...) is, geboren te K. (...) op (...) 2000.

Voorts heeft verweerder geenszins een doorgedreven onderzoek gevoerd of er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsverhouding en heeft de bestreden beslissing gemotiveerd aan de hand van een loutere standaardformulering.

Tenslotte is er wel degelijk sprake van de aanwezigheid van minderjarige kinderen op het grondgebied.

Zo is verzoeker recent vader geworden van baby B. C. (...), in wiens onderhoud en opvoeding hij een essentiële rol speelt.

Daarnaast is verzoeker de vader van E. B. (...), die door haar moeder onterecht uit België werd ontvoerd. Verzoeker heeft inmiddels de nodige stappen gezet teneinde de terugkeer van E. (...) te benaastigen. Indien verzoeker België zou verlaten, is er niemand meer die ervoor kan zorgen dat het kind kan terugkeren naar haar vertrouwde woonplaats.

Dat verweerder dan ook geenszins het dossier van verzoeker op een grondige wijze onderzocht heeft en zich dan ook beperkt heeft tot loutere stijlformules om de bestreden beslissing te motiveren.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende en zelfs foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.6.

Dat de bestreden beslissing poneert dat verzoeker geen minderjarige kinderen zou hebben die op het grondgebied verblijven, wat pertinent onjuist is.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan bij het onderzoek en de beoordeling van het dossier van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom verzoeker nooit verzocht werd voornoemde stukken over te maken, terwijl verweerder claimt wel een onderzoek gedaan te hebben naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, doch zonder aan verzoeker de mogelijkheid te bieden dienaangaande documenten en/of informatie mee te delen om dit onderzoek correct en grondig te laten verlopen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij het voorwerp uitmaakt van een nog geldend inreisverbod voor drie jaar waardoor hij niet over het recht tot binnenkomst in het Rijk beschikt. Verzoeker betwist niet dat hem op 21 september 2022 een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd, noch dat hij dit inreisverbod nog niet heeft uitgevoerd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is de bestreden beslissing niet op stereotype wijze gemotiveerd. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad leest in de bestreden beslissing:

“Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.”

Artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (B.S. 8 augustus 2025) luidt als volgt:

“§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.

§ 2. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart die reeds voor de inwerkingtreding van deze wet werd afgeleverd op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter, 57/34 of 57/34/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan. Er wordt gedurende twee jaar na inwerkingtreding van deze wet op dezelfde manier afgeweken van paragraaf 1 voor wat betreft aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart afgeleverd overeenkomstig dit lid mits de aanvraag tot verlenging werd ingediend binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding van deze wet.

In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.

In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10bis, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.

De in het eerste lid bedoelde termijn van twee jaar vangt aan op de datum van inwerkingtreding van deze wet."

Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van descendent van zijn vermeende vader, die de Belgische nationaliteit heeft, dateert van 12 november 2025 en dus van na de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (B.S. 8 augustus 2025).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° (...);

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd; (...)"

2.1.2.3. In casu heeft verzoeker voor de zevende keer om gezinshereniging verzocht met zijn vermeende vader van Belgische nationaliteit. De gemachtigde weigert echter aan verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen omdat, om tot een dergelijk verblijf te worden gemachtigd, de vreemdeling tevens over het recht tot binnenkomst in het Rijk moet beschikken, quod non in casu.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker zowel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alsook aan de binnenkomstvoorwaarden. Aangezien hem door toedoen van een inreisverbod van 21 september 2022 de toegang tot de Schengenzone werd ontegd, en dit inreisverbod niet werd opgeheven of geschorst, voldoet hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden en bevindt

hij zich in de situatie zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, waardoor hem het gevraagde verblijfsrecht wordt geweigerd.

Het wordt niet betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een nog geldend inreisverbod van drie jaar dat nog niet tot uitvoering is gebracht. Verweerder motiveert, met verwijzing naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 (cf. HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, nr. C-82/16), dat er in zo'n situatie moet worden beoordeeld of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Verweerder concludeert dat dit in casu niet het geval is.

Net zoals verzoeker reeds in de beroepsprocedure betreffende zijn vierde gezinsherenigingsaanvraag – die uiteindelijk werd verworpen bij arrest nr. 309 976 van 16 juli 2024 – heeft aangehaald, betoogt hij in de huidige procedure wederom dat het loutere bestaan van voormeld inreisverbod geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging. Hij stelt, met verwijzing naar de arresten *Ouhrami* (cf. HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, nr. C-225/16) en K.A. (cf. HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, nr. C-82/16) van het Hof van Justitie, opnieuw dat dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengt aangezien hij het Schengengrondgebied sindsdien op geen enkel moment heeft verlaten. Verzoeker betoogt dat een aanvraag gezinshereniging niet kan worden geweigerd op de enkele grond dat er op hem een geldend inreisverbod rust.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 309 976 van 16 juli 2024, hetgeen inmiddels gezag van gewijsde toekomt, het volgende geoordeeld:

“De Raad heeft in zijn arrest nr. 286 861 van 30 maart 2023, hetgeen inmiddels gezag van gewijsde toekomt, het volgende geoordeeld:

*“Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou mogen houden met het inreisverbod dat op 22 september 2022 aan verzoeker betekend werd, kan hij niet worden gevolgd. De Raad van State heeft immers verduidelijkt dat in het arrest *Ouhrami* (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, nr. C-225/16) enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag hoe de duur van het inreisverbod moet worden berekend waardoor uit dit arrest niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370). Verzoeker slaagt er dan ook niet in een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aan te tonen door in het algemeen te stellen dat met het inreisverbod geen rekening kon worden gehouden*

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker er blijkbaar verkeerdelijk van uit dat zijn verblijfsrecht voortspuit uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat inderdaad de wettelijke vertaling is van het arrest Ruiz Zambrano van het Hof van Justitie. In tegenstelling tot de situatie in dit arrest, is in onderhavig geval de (statische) Unieburger niet afhankelijk van de derdelander-verzoeker, maar dient verzoeker aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Verzoeker vroeg dus een verblijfsrecht aan op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het Unierecht is in beginsel niet van toepassing op een verzoek om gezinshereniging van een derdelander met een gezinslid dat onderdaan is van een lidstaat en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer (HvJ 5 mei 2022, XU en QP, gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19, §43; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real, nr. C-836/18, §33). Daargelaten de vraag of verzoekers verblijfsrecht in functie van zijn voorgehouden Belgische ascendent als een ‘afgeleid’ verblijfsrecht op grond van het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon (artikel 20 van het VWEU) kan worden beschouwd in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt in de bestreden beslissing nagegaan, conform deze rechtspraak, of er tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker een verblijfsrecht dient te worden toegekend om te vermijden dat aan de (statische) Unieburger het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontczegd (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16, §57), alvorens de gezinsherenigingsaanvraag af te wijzen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“(…) Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn vader in België woont en hij sinds 10.10.2014 houder is van de Belgische nationaliteit. Het loutere gegeven dat betrokkene vader in België woont, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsbond tussen hem en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene gelet

op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. Uit analyse van het administratief dossier (lees: verslag van het Departement Werk & Sociale Economie Vlaamse Gemeenschap) blijkt dat betrokkene zich op basis van valse gegevens in België gevestigd hebben. Zijn echte naam zou O.(...) B.(...) S.(...) zijn en hij zou In realiteit 37 jaar oud zijn. Bovendien heeft in het verleden gewerkt bij 'A. S.' met adres te (...) onder een andere identiteit: O.(...) O. (...), J. (...) van Nederlandse nationaliteit, geboren op (...). In elk geval kan uit het geheel van de elementen in het dossier geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en zijn moeder (sic) waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. (...)"

2.10. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag niet louter geweigerd op de enkele grond dat verzoeker onderworpen zou zijn aan een inreisverbod omdat de zogeheten K.A.-afhankelijkheidstoets wel degelijk wordt doorgevoerd. Verzoeker poneert voorts in zijn middel dat hij wel degelijk afhankelijk is van zijn vader en hij er geenszins in kan slagen om te overleven in Ghana.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn blote bewering dat hij wel degelijk afhankelijk is van de referentiepersoon en niet bij machte zou zijn om in Ghana te overleven niet staft met een begin van bewijs. Zoals ook in de beslissing wordt aangegeven, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker identiteitsfraude pleegde en tewerkgesteld was, hetgeen niet spoort met de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn verblijfsweigering niet kon steunen op het inreisverbod (bijlage 13sexies) dat hem op 22 september 2022 ter kennis werd gebracht en waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven.

2.12. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de feitenvinding of zijn beslissing zou hebben gestoeld op onjuiste feitelijke of juridische grondslagen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

De Raad dient het gezag van gewijsde van dit arrest te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoeker een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoeker heeft evenwel niets nieuws aangebracht."

De Raad dient het gezag van gewijsde van 's Raads arresten met nummers 309 976 en 286 861 van respectievelijk 16 juli 2024 en 30 maart 2023 te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoeker een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoeker heeft evenwel andermaal niets nieuws aangebracht.

Waar verzoeker verder meent dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de afhankelijkheidsrelatie, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van verweerder dat niet blijkt dat er tussen hem en zijn Belgische vader een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat waardoor – indien verzoeker het grondgebied moet verlaten – zijn vermeende Belgische vader de facto ook verplicht wordt om het Belgische grondgebied of het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Verzoeker maakt niet duidelijk met welk relevant gegeven verweerder geen rekening zou gehouden hebben derwijze dat er sprake zou zijn van een onzorgvuldig onderzoek of kennelijk onredelijke beoordeling.

2.1.2.4. Tevens wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Uit het dossier blijkt dat hij het kindje B. C. (...) geboren op (...).05.2025 van Ghanese nationaliteit, postnataal wenste te erkennen. Op dit moment kan echter niet blijken dat hij reeds de juridische vader is van dit kind. Bovendien heeft dit kind geen verblijfsrecht in België."

Verzoeker brengt hier tegenin dat er wel degelijk sprake is van de aanwezigheid van minderjarige kinderen op het grondgebied, nu hij vader is geworden van B.C. in wiens onderhoud en opvoeding hij naar eigen zeggen een essentiële rol speelt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het minderjarig kind B.C., de gemachtigde wees er evenwel op dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet de juridische vader is van het kind. Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet de juridische vader van het kind B.C. is. Verzoeker betwist ook niet dat het kind B.C. geen verblijfsrecht heeft in België.

2.1.2.5. Verzoeker betoogt daarnaast dat hij de vader is van E.B. die door haar moeder uit België werd ontvoerd, hij licht toe dat hij de nodige stappen heeft gezet om de terugkeer van E. te benaarstigen. Verzoeker laat gelden dat indien hij België zou moeten verlaten er niemand meer is die kan zorgen dat E. naar haar vertrouwde woonplaats kan terugkeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vader is van het minderjarig kind E.B.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de moeder van het kind E.B. en het kind E.B. sedert 25 december 2024 zijn afgeschreven naar het buitenland (zie stuk 99 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt), en zij aldus niet langer in België verblijven.

Aldus blijkt niet dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld: “(e)r is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.” Het is de Raad niet bekend waar het minderjarig kind E.B. en haar moeder verblijven, uit de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat ook verzoeker in het duister tast.

2.1.2.6. Verzoeker betoogt dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschouwd moet worden als een impliciete aanvraag om de opheffing van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is immers van mening dat de verplichting die deze bepaling oplegt aan het familielid om de opheffing van het inreisverbod te vragen vanuit het buitenland, welke hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, niet voortspuit uit de Terugkeerrichtlijn, puur formeel is, een gedwongen scheiding gedurende meerdere maanden inhoudt, geenszins redelijk en evenredig is en een buitenmaatse hindernis vormt voor zijn recht om een daadwerkelijk familieleven te leiden.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod waarvan de geldigheidsduur nog niet is verstreken. Zoals immers ook duidelijk blijkt uit het arrest C-225/16 (*Ouhrami*) van 26 juli 2017 van het Europees Hof van Justitie gaat de duurtijd van het inreisverbod pas in na het vertrek van het grondgebied van de lidstaten. Uit punt 45 van voormeld arrest volgt eveneens dat een vreemdeling tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd het grondgebied van de Europese Unie, nadat hij dit heeft verlaten, niet opnieuw mag betreden en er niet mag verblijven gedurende de duur van het inreisverbod. Verder volgt uit punt 52 dat aan het doel van het inreisverbod afbreuk zou worden gedaan als een vreemdeling zich geheel of ten dele kan onttrekken aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod. Dit is niet alleen het geval als de duur van het inreisverbod zou ingaan of verstrijken terwijl de vreemdeling niet voldoet aan zijn terugkeerverplichting maar ook wanneer de duur van het inreisverbod volledig zou verstrijken wanneer een vreemdeling toch het grondgebied van de Europese Unie verlaat maar daarnaar terugkeert binnen de duur van het inreisverbod. Ook in dat geval kan de vreemdeling zich immers ten dele onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. Opdat de duur van het inreisverbod als volledig verstreken kan worden beschouwd is bijgevolg vereist dat de vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven.

2.1.2.7. Verzoeker betoogt dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom hij nooit verzocht werd voornoemde stukken over te maken, terwijl verweerder wel claimt een onderzoek te hebben gedaan naar het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, doch zonder aan verzoeker de mogelijkheid te bieden hierover documenten en/of informatie mee te delen om dit onderzoek correct en grondig te laten verlopen.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de zevende (de Raad benadrukt) aanvraag van verzoeker tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Het zou voor verzoeker inmiddels duidelijk dienen te zijn welke stukken hij moet voorleggen om zijn aanvraag ingewilligd te zien.

2.1.2.8. Verzoeker stelt nog te betwisten dat hij identiteitsfraude heeft gepleegd. Wat er ook van zij, dit doet hoe dan ook geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing, met name verzoeker staat nog steeds onder een geldend inreisverbod en heeft geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met zijn vader aangetoond.

2.1.2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel.

2.1.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische vader wordt gescheiden.

Bovendien kan verzoeker hierdoor niet meer voor zijn baby zorgen en ook niet de procedure opvolgen om zijn dochter E. (...) terug naar België te krijgen.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormen effectief een familie en verzoeker vormt daarnaast een gezin met zijn baby en partner, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker ook een gezinsleven in België heeft.

2.3.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en kinderen en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader en kinderen teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat

verzoeker (en hierdoor ook zijn vader en kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.2.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In de mate verzoeker verwijst naar zijn familieleden met zijn vermeende vader wordt gewezen op wat volgt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond ('other than normal emotional ties') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in deze situatie dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker beroept zich wederom op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vermeende Belgische vader. De Raad heeft zich ook omtrent dit element reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 286 861 van 30 maart 2023:

"Verzoeker, die meerderjarig is, en zijn vermeende Belgische vader behoren niet automatisch tot hetzelfde kerngezin. De relatie tussen beiden dient bijgevolg gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen alvorens deze band als een 'beschermenswaardig' gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden gekwalificeerd. Deze band van afhankelijkheid werd in casu geenszins aannemelijk gemaakt aangezien loutere samenwoning hiertoe niet volstaat. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een (beschermenswaardig) gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Ten overvloede stipt de Raad aan dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, waardoor er hoe dan ook geen sprake lijkt te zijn van een 'inmenging' in dit weinig beschermenswaardige gezinsleven.

2.16. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt."

Verzoeker brengt ook nu geen enkel element aan waaruit blijkt dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat met zijn vermeende vader.

Verzoeker verwijst ook naar het gezinsleven met zijn partner en baby B.C.

In eerste instantie wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing het antwoord vormt op verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader en niet in functie van zijn vermeende partner of het kind B.C.

In de bestreden beslissing wordt over het kind B.C. als volgt gemotiveerd:

“Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Uit het dossier blijkt dat hij het kindje B. C. (...) geboren op (...).05.2025 van Ghanese nationaliteit, postnataal wenste te erkennen. Op dit moment kan echter niet blijken dat hij reeds de juridische vader is van dit kind. Bovendien heeft dit kind geen verblijfsrecht in België.”

Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet de juridische vader van het kind B.C. is. Verzoeker betwist ook niet dat het kind B.C. geen verblijfsrecht heeft in België. Ook de voorgehouden partner van verzoeker heeft geen verblijfsrecht in België. Zowel verzoeker als zijn voorgehouden partner beschikken over de Ghanese nationaliteit, het staat hen vrij om samen het Schengengrondgebied te verlaten en hun gezinsleven - voor zover daar überhaupt al sprake van zou zijn - in Ghana verder te zetten.

Verzoeker betoogt dat hij niet de procedure zal kunnen opvolgen om zijn dochter E. terug naar België te krijgen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vader is van het minderjarig kind E.B.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de moeder van het kind E.B. en het kind E.B. sedert 25 december 2024 zijn afgeschreven naar het buitenland (zie stuk 99 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt), en zij aldus niet langer in België verblijven.

Aldus blijkt niet dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld: *“(e)r is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.”* Het is de Raad niet bekend waar het minderjarig kind E.B. en haar moeder verblijven, uit de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat ook verzoeker in het duister tast. Er kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat worden opgelegd om het gezinsleven tussen verzoeker en het minderjarig kind E.B. te vrijwaren wanneer het minderjarig kind E.B. überhaupt niet op het Belgisch grondgebied verblijft en het niet duidelijk is waar zij thans verblijft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU